PAGINA TUTUROR SPORTURILOR

DIN NECAZURILE GRUPARILOR

(Continuare din Pag. 1-a)

Spaima şi obsesia

Iar când trebue să facă o deplasare, grupările divizionare — în special — sunt apucate de răcori.

In primul rând pentrucă trebue să obţină învoiri pentru jucători, ceeace este foarte-foarte greu. Jucătorii urmează doar să lipsească 3—4 zile „după lungimea deplasării".

Apoi le trebue un fond de plecare care reprezintă costul trenului dus şi întors, găzduirea şi întreţinerea. Adică vreo câteva zeci de mii de lei.

Vine la rând grija de a găsi locuri în tren pentru a nu duce jucătorii în picioare şi a deveni astfel inapţi pentru un joc greu de campionat. Ceeace se întâmplă de multe ori şi jucătorii rezistă, dând un strălucit exemplu.

In sfârşit, conducătorii se văd chinuiţi mereu de întrebarea dacă li se va achita baremul pentrucă altfel nu au cu ce acoperi cheltuelile şi bugetul este desechilibrat.

Noroc că deplasările nu sunt chiar atât de lungi şi baremurile nu depăşesc suma de 90.000 lei. Dar de multe ori starea timpului determină asistenţe reduse şi deficitul este sigur.

O deplasare Bucureşti — Reşiţa sau, mai rău, Galaţi—Reşiţa şi invers este extrem de costisitoare şi aduce pierderi grupărilor. Ce s'ar întâmpla dacă ar fi deplasări Galaţi—Arad, de pildă, Galaţi — Timişoara sau Bucureşti—Arad?

Desigur, baremul ar junge la 120.000 — 130.000 lei, adică atât cât ar fi încasările brute la match, înainte de a se scădea impozitul de 20% şi celelalte taxe care împovărează astăzi footballul.

Grupările ar abandona repede participarea mai departe, pentru a evita situaţii falimentare şi pentrucă baremurile nu pot fi micşorate sub niciun motiv: deplasarea e scumpă, găzduirea şi întreţinerea şi mai scumpe.

* * *

Şi câte şi mai câte au de înfruntat grupările. Desigur ,cel mai mult contribue timpurile excepţionale. In timp normal nu s'ar pune multe din actualele probleme.

Azi însă, grupările duc o grea povară şi e de mirare cum de pot supravieţui şi mai pot oferi — să recunoaştem — un football satisfăcător, în comparaţie cu timpul.

Cu actul de naştere lui frate-su...

Recent s'a hotărît ca delegaţii de grupă i, conducătorii să ia parte la şedinţe speciale în cursul cărora vor fi comentate regulamentele şi regulile de joc. O măsură necesară şi nu. Este necesară pentrucă sunt mulţi cei care nu cunosc regulile de joc şi regulamentele, dar şi sunt care le cunosc.

Cunosc mai ales, acele părţi din regulamente care contribuie a fi iare într'o anumită activitate.

Este vorba de contestaţii la jocurile oficiale.

Şi asemenea contestaţii se înregistrează regulat, după fiecare etapă de campionat.

Fiecare trădează aceeaşi mentalitate, dar unele din ele dovedesc şi o anumită intenţie de înşelătorie. Pentrucă — vorbim numai de unele contestaţii — de multe ori contestaţia este determinată de încercarea de a înşela.

Să dăm câteva exemple.

Un jucător voia să plece dela grupare sa — tentat de o alta — şi văzând că pe cale amicală şi oficială nu poate, la ce credeţi că s'a gândit?

A luat actul de naştere al fratelui său (un asemenea act nu poartă şi fotografie) şi în baza lui s'a legitimat ca jucător nou la gruparea care-l atrăgea. Serviciul de legiimărti al federaţiei nu putea descoperi frauda pentrucă actul de naştere era în regulă, iar după fotografie nu se putea controla la fişierul legitimărilor.

Şi jucătorul Dumitrescu — aşa ni se pare să se numea — a jucat primul match de campionat la noua grupare. Dar a fost contstat. Cineva care-l cunoaşte, l-a denunţat şi gruparea adversă a contestat jocul. Şi l-a câştigat pentru că s'a descoperit frauda.

Cum se pierde un joc şi o contestaţie

Altă dată, o grupare — Rogifer — a contestat un joc cu Apretura pentrucă la aceasta au jucat trei sau patru jucători care nu au prezentat licenţe şi niciun alt fel de act cu fotografie pentru confruntare. Arbitrul a permis acestor jucători să joace pentrucă regulamentul îi permitea, chiar dacă nu au prezentat acte cu fotografii. Jocul s'a disputat şi arbitrul a consemnat în raportul său că au luat parte şi jucători care nu au avut licenţe. Contestaţia însă, n'a fost bine redactată şi formulată din necunoaşterea suficientă a regulamentuului şi de aceia n'a avut multe şanse.

E drept că şi forul de judecată a greşit în procedare: a convocat jucătorii contestaţi şi numiţi de gruparea Rogifer şi i-a întrebat dacă ei fiind la o altă grupare, au jucat la Apretura. Ei nu au recunoscut. Apoi forul a citat pe arbitru, în loc ca să citeze la aceeaşi şedinţă şi pe jucători şi pe arbitru pentru confruntare. Era procedeul cel mai indicat pentrucă numai aşa se putea constata dacă jucătorii acuzaţi au jucat sau nu. Arbitrul i-ar fi recunoscut sau nu.

Aceeaşi grupare Rogifer a pierdut odată un joc prin forfait pentrucă nu a avut autorizaţia de joc înainte de match. Arbitrul nu a vrut să înceapă jocul fără autorizaţie şi nici amical nu s'a mai jucat.

Tot din necunoaşterea regulamentului şi a deciziilor oficiale.

Terenul e de vină!

In sfârşit, o grupare a contestat un joc de campionat pe motiv că terenul şi porţile nu corespundeau dimensiunilor regulamentare. Ni se pare că gruparea era Biruinţa şi jocul a avut loc în compania echipei ASCAM.

Conducătorii grupării care a contestat jocul au măsurat terenul, au verificat plasele şi porţile şi au constatat unele nereguli. Dar după match, ca şi contestaţia, astfel că n'a fost luată în considerare ca neregulamentară.

Natural că semnalând toate acestea nu ne gândim la comentarea tocmai a pasagiilor în legătură cu contestaţiile. Din contră: noi care suntem din principiu contra contestaţiilor, suntem de părere ca oficialitatea să sancţioneze cum va crede de cuviinţă şi sub orice formă (noi am propune amenzi) grupările ale căror contestaţii nu sunt susţinute, nejustificate sau neîntemeiate. In felul acesta s'ar ajunge la îndepărtarea unei mentalităţi greşite: a câştiga la masa verde ceea ce se pierde pe terenul de sport.

Am insistat însă, pentru a dovedi că unele grupări sau unii conducători nu cunosc, deloc sau bine nici chiar părţile care i-ar interesa.

Piesă nouă cu actori vechi

Şi acum, iată un alt capitol pe care spectatorii îl cunosc dar nu şi-l pot explica: poreclele jucătorilor, de care se isbesc pe terenurile noastre sau le şi utilizează.

Avem mulţi jucători cari poartă şi câte un supra-nume, toate căpătate în urma unei întâmplări, a unui defect, în legătură cu fizicul sau o veche predilecţie etc., etc.

Toţi ştim că: Mickey Mouse, Mickey, Berilă, Peniţă, Sonny, Frumosul Robert, Grecu, Il Dio, Brandabura, Nebunică, Tămâie, Ploaie, Cuţtica, Pompieru, Jidanu, Torino, Bazi, Monchi, Pantera din Vest etc. sunt: Ene, Mihăilescu, Teodorescu, Bogdan, Moldoveanu, Niculescu, Sadowski, Constantinescu ,David, Bandrabur, Freddy Fieraru-Eisenbeisser, Iordache, Ploeşteanu, Humis, Naciu, Bărbulescu (Juv.), Torjoc, Marian, Boteanu, Pavlovici etc.

De unde aceste porecle?

Desigur că Ploaie, Bazi şi Torino sunt prescurtări ale numelor. Torino este chiar un diminutiv din Torjoc. Prescurtări care şi le-au dat jucătorii între ei.

Mikey Mouse şi Mikey se datoresc fizicului „impresionant" al lui Ene şi Mihăilescu (Sp. Stud.). Mci ca şi celebrul desen animat, publicul şi-a manifestat simpatia faţă de ei prin aceste porecle.

Berilă, frumosul Robert, au apărut din cauza înfăţişării. Pe Bogdan spectatorii l-au poreclit aşa — tot din cauza înfăţişării — într'un moment când cunoscutul Berilă era în actualitate, iar Sadowski pentru fotogenia lui.

Peniţă este Moloveanu dela Sp. Studenţesc pentrucă pe vremuri îi plăcea jocul cu penitele, iad Sony este Sonny din cauza primului film sonor jucat la noi. Îi plăcea mult melodia Sonny Boi. Unii — gurile rele — susţin că porecla este în legătură cu culoarea...

Constantinescu este Grecu din bănuială asupra originei pe când Humis este Cuştiga tocmai din cauza originei.

Il Dio s'a născut în Italia, după jocul România — Italia. Naşi: ziarele italiene. Fin: David, podtarul Venusuli şi al României.

Brandabura a devenit astfel printr'o inversiune înlesnită de vestitul Brandabur.

Pompieru a apărut din cauză că Naciu îşi face milităria la pompieri; Bărbulescu este Jidanu pentrucă pe vremuri juca la Macabi, iar Pantera din Vest a eşit din plonjoanele lui Pavlovici, specialist în robinsonade, sărituri temerare.

Nebunică este porecla legată de o mică şi curioasă întâmplare povestită chiar de Freddy Fieraru-Eisenbeissed. Spunea el că pe vremea când era încă la Cernăuţi a trebuit să i se facă o intervenţie chirurgicală la ...cap. Inainte însă, doctorul l-a avertizat că s'ar putea întâmpla ca după operaţie sau să moară sau să rămână nebun.

Şi — spunea Freddy — cum vedeţi nu am murit...

In sfârşit, Monchi este o derivaţie din francezul „mon cher" Intr'un turneu în Turcia, pare-ni-se, Boteanu a auzit de câteva ori pronunţându-se „mon cher" şi a început şi el cu „domnul Moncher" încoa, „domnul Moncher" încolo.

Şi colegii l-au şi poreclit Moncher sau — ca diminutiv — Monchi.

O poartă şi azi...

...Dar de porecle ne vom ocupa şi cu alt prilej.

REP.

CONVOCARE

A. S. APRETURA convoacă pentru Duminică 19 a. c. la orele 8.30 pe terenul „Turda" pentru a susţine un match amical cu o echipă districtuală pe următorii jucători: Mihalcea, Marin, Francisc, Coco, Spătaru, Jderu, Mircea, Sony, Weipert, Toncu, Neamţu, Tudor şi Grigorescu.

Se convoacă în mod special d. Gică Popescu având de discutat chestiuni importante cu d. Inginer Pogăceanu.

Problemele basket-balului românesc şi selecţiile potrivite

II

Propaganda în provincie

Basketbalul fiind un sport în care se cer mai multe calităţi atletice decât la volleyball spre exemplu, având reguli de joc mai grele, şi necesitând un teren a cărui amenajare se face cu mai multă cheltuială, s'a desvoltat în provincie într'o foarte mică măsură. Pentru difuzarea basketbalului în cât mai multe centre, este necesar ca federaţia să deplaseze două echipe care să susţină jocuri de propagandă fie în timpul iernii acol unde sunt săli amenajate, fie vara. Odată cu echipele s'ar putea deplasa şi un oficial care ar lua contact cu organele locale şi ar putea cunoaşte astfel, nevoile din centrul respectiv, propunând apoi măsurile necesare.

Taberile de vară

Incontestabil că una din cele mai bune măsuri pentru pregătirea jucătorilor de basketball o constitue taberile de vară. Tinerii care se relevă în cursul activităţii de iarnă şi primăvară, urmează a fi ţinuţi timp de 15—20 zile într'o localitate de munte sau mare, unde puşi sub supravegherea unui instructor să urmeze un program bine alcătuit.

Posibilităţile n'ar fi greu de găsit, pentrucă s'ar putea ajunge la un acord fie cu A.C.T., fie cu A.N.E.F. aşa cum a procedat în vara trecută Federaţia de sporturi pe apă.

Dealtfel F.R.B.V. a realizat în anii trecuţi din îndemnul şi cu sprijinul efectiv al actualului său preşedinte o asemenea tabără, care a dat rezultate excelente.

Propaganda prin presă

Un mijloc eficace de propagandă îl constitue fără îndoială presa. Aceasta poate aduce cele mai mari foloase basketbalului, dacă este bine şi la timp informată.

Ştiut fiind că redactorii de sport dela ziarele din Capitală sunt puţini la număr şi că nu se poate asista în acelaş timp la toate manifestările sportive, este necesar ca F.R.B.V. să numească un şef de presă.

Misiunea acestuia este de a furniza sub formă de comunicate scrise toate hotărârile mai importante ale comitetului federal şi diferitelor comisiuni, programul manifestărilor, rezultatele jocurilor, precum şi comunicările care trebuesc aduse la cunoştinţa grupărilor şi jucătorilor. In felul acesta s'ar putea difuza, cât mai larg tot ceeace interesează problemele basketbalului.

In plus trebue să se asigure o colaborare regulată la Buletinul O.S.R. unde F.R.B.V. va avea în fiecare număr rezervat un spaţiu în care să insereze comunicările importante şi să se dea directivele necesare în special grupărilor din provincie.

Premii pentru jucători

Insfârşit pentru stimularea jucătorilor, găsim că este necesar să se instituie o serie de premii constând din diplome, plachie, insigne, etc. cu care să se răsplătească cei care se vor releva în decursul diferitelor competiţiuni. In plus propunem să se acorde un premiu special celui mai corect jucător, care să fie dat şi ca exemplu pe întreg basketballul românesc.

Dublul arbitraj

O ultimă problemă pe care socot necesar a fi soluţionată este cea a arbitrajului. Când spun aceasta nu mă gândesc la lipsa arbitrilor, întrucât d. preşedinte a luat buna măsură a înfiinţării şcolii necesare a remedia această lacună. Mă refer la reintroducerea dublului arbitraj în basketball. In străinătate acest procedeu este uzitat rezultatele fiind cât se poate de bune. Având de supraveghiat numai o jumătate de teren, arbitrul poate urmări cu mai multă uşurinţă jocul şi jucătorii, se deplasează mai puţin şi deci oboseala este mai mică, putând fi deci şi mai atent. Experienţa dublului arbitraj în basketball a fost făcută şi la noi cu succes. Credem deaceia că reintroducerea lui ar fi bine venită, mai ales la jocurile de sală unde vom avea la dispoziţie arbitri suficienţi.

N. MATEESCU
Preşed. secţiei de basket-ball

BULETIN SPORTIV INTERN

Adunarea generală a Federaţiei Române de Tir

Duminecă 19 Decembrie a. c. între orele 9 şi 10 a. m. se va ţine în sala de autonomie a ANEF-ului, adunarea generală a Federaţiei Române de Tir. Cu acest prilej vor fi supuse ratificării adunării generale toate realizările federaţiei şi proectele viitoarei activităţi.

La sfârşit va avea loc un concurs blitz între oficialii Federaţiei care vor trage câte 10 cartuşe în timp de 5 minute.

Programul reuniunei amatoare dela „Box-Sport"

Cu gândul la intensa activitate pe care provincia o trăieşte Duminică dimineaţa cu ocaz a desfăşurării campionate.or inter o aşa, sportivii bucureşteni vor fi lipsiţi de obişnuita gală dela „MILEA", dar vor avea totuş o manifestaţie pugilistică prin reuniunea amatoare pe care harnica grupare „BOX-SPORT", de sub preşedinţia d-lui comisar ION COJOCARU o organizează.

Această reuniune în cadrul căreea vor evolua amatorii din grupările Tirul, Box-Sport şi Gh. Bănică, este regisată de maestrul GHEORGHE PREDA şi are următorul program:

Teodorescu Stoica (Tir) — Surugiu M. (G. B.).

Marinescu G. (Tir) — Pavelescu I. (B. Sp.).

Nichifor V. (G. B.) — Nedianu V. (B. Sp.).

Opriescu Gh. (G. B.) — eBncovici Al. (G. B.).

Grosu N. (B. Sp.) — Lupu P. (G. B.).

Ivan P. (G. B.) — Falesohin M. (B. Sp.).

Rezervă

Stan Marin (G. B.) — Dima C. (G. B.).

8—9—10 mai!

AMATORII Niculae Buză, Vasile Sovancea, Gheorghe Coarnă şi Vasile Florea, sunt convocaţi mâine Sâmbătă ora 7 dimineaţa în Gara de Nord (sala de aşteptare clasa 2-a) în vederea plecării la Galaţi.

PROFESIONISTUL Petre Ionescu a reluat antrenamentul în sala A. C. T., sub supravegherea maestrului Gh. Georgescu şi stă la dispoziţia oricărui mijlociu.

AMATORUL Ion Paraschiv (A. C. T.), reintors de pe front a reluat antrenamentul şi-şi va face în curând reintrarea.

CAMPIONII bucureşteni cari se deplasează la Timişoara, sunt convocaţi astăzi, orele 15,30, în gara de Nord, sala de aşteptare clasa II-a.

UNDE MERGEM ASTĂZI

Teatre

OPERA: Trubadurul.
NATIONAL: Hernani.
STUDIO: Nu vă aplecaţi în afară.
MUNICIPAL: Tereza Raquin.
ALHAMBRA: Nu mai beau.
COMEDIA: Omul cu mârţoaga.
COLORADO: Cele două orfeline.
GIOCONDA: Femei, femei,
SAVOY: Intr'un ceas bun
SARINDAR: Romanţa.
NOSTRU: Şantaj.
MIC: Secretul.
MUNCA ŞI LUMINA: Balamuc

Cinematografe

ARO: Curtezana din Venetia cu Osvaldo Valenti şi Clara Calamai.
SCALA: In umbra fericirii cu Maria Mercader şi jurnal de război.
REGAL: Paradisul pierdut cu Fernand Gravey şi Micheline Presle şi jurnal nou.
FEMINA: Neapole sub sărutul focului cu Tino Rossi şi Viviane Romance şi jurnal.
CASANDRA: Minciunile Baronului de Muenchhausen şi jurnal.
VICTORIA: Cântec de iubire şi jurnal.
ELISEE: Faruri în ceaţă şi ansam-
CAPITOL: Neapole de altă dată. Jurnal nou.
FANTASIO: Venera oarbă cu Viviane Romance şi jurnal.
TRIANON: Cenuşăreasa şi jurnal nou.
SELECT: Prima iubire cu Danielle Darieux şi jurnal nou.
ARPA: Căpitanul Fracasse şi jurnal.
BD. PALAS: Minciunile baronului Muenchhausen şi jurnal.
blu de revistă.
OMNIA: Aventuriera dela etaj jurnal şi revistă.
NISSA: Miliardarul cântăret, jurnal şi trupa de reviste Georgescu-Iaşi.
CORSO: Prima întâlnire şi jurnal U. F. A.-O. N. C. Nr. 93.
ALCAZAR: Visul fericirii, jurnal de război 93 şi numere de atracţie.
AIDA: Macario Viconte. Trupa de reviste Bimbo-Willy şi Jurnal de Război Nr. 98.
ASTORIA (Dudesti 3): Surprizele divortului, jurnal şi trupa Georgescu-Iaşi.
AMERICAN: Marea Ducesă petrece, jurunal şi revistă.
BARCELONA: Doi sergenti, jurnal şi trupa de reviste.
CARMEN-SYLVA: Infernul desertului, jurnal şi trupa de revistă Nicu Burmaz.
CARMEN: Femeia îndărătnică şi jurnal de război.
COTROCENI: Doi sergenti şi jurnal de război O.N.C. şi U.F.A.
CRANGAŞI: Iluzii, jurnal şi artisti.
CLASIC: Kean, jurnal 37 şi revistă.
DACIA: Cele două orfeline, jurnal de război No. 92.
DIANA: A fos doar o glumă, jurnal şi trupa Valeriu Moraru.
DICHIU: Patrucia, jurnal şi trupa de reviste Jean Tomas.
FLORIDA: Contesa Gastligiome. Trupa de reviste Licurici şi jurnal de război.
GLORIA: Femei compromise şi jurnal.
ILEANA: Astă seară nimic nou jurnal de război No. 92 şi trupa de reviste Valli Mateescu.
LIA: Dora Nelson şi jurnal 93.
IZBANDA: Hanul Groazei şi jurnal U.F.A.-O.N.C. No. 93.
MARCONI: Cătuse Roşii şi Coupania de reviste M. Bejan.
MARNA: Cele două orfeline, jurnal şi compania de reviste Titi Mihăilescu.
MILANO: Mirajul Circului, jurnal şi compania Licurici.
MIORITA: Sotia şi Jurnal.

Grupările divizionare bucureştene

(Continuare din Pag. 1-a)

ţie pentrucă nu are jocuri în picioare.

De aceea se impune fie reînfiinţarea campionatului echipelor de rezervă, fie aprobarea cererii de mai sus.

Cu una din soluţii, jucătorii disponibili plus juniorii ar avea o competiţie la dispoziţie şi atunci antrenamentele ar fi altele. Iar grupările ar avea la dispoziţie, în orice moment, jucători antrenaţi şi cu matchuri în picioare.

In plus problema cadrelor grupărilor ar fi definitiv rezolvată şi în chipul cel mai fericit posibil.

Propunerea sau cererea grupărilor bucureştene trebuie discutată şi analizată cu multă atenţie şi aprobată, pentrucă este de folos footballului.

Citiţi în:
EPIGRAMA DE CRACIUN

Istoria Bucureştilor în caricaturi de Gopo.
Prostică Codan, oratorul de Virgiliu Slăvescu.
„Epigrama" festivă de Cocoş.
Epitaf de Florin Iordăchescu.
Epigrame de Lupul Singuratic.
Cum s'a bătut George Cair în duel pentru Caragiale.
Şi un supliment, „DRICUL ILUSTRAT, o amuzantă caricatură a presei.
Epigrama se află de vânzare la toate chioşcurile de ziare.

10 ani de performanţe

Viaţa mea sportivă

de Nicolae Chicomban

III

Coboram din Poiană şi dela restaurantul „Solomon" în spre Scheiu drumul nu mai e sinuos şi îngăduie o goană serioasă.

Intâlnind un grup de băeţi şi fete, — deh, aveam 16 ani, — care urca voios spre Poiană, aceştia îmi fac o galerie teribilă — gonesc la vale şi mândru mă uit înapoi, râd şi le fac cu mâna.

Nu ştiu precis ce s'a întâmplat. Ştiu că m'am trezit acasă, în pat, cu cârpe cu apă rece la cap, la mâini, la picioare şi o usturime grozavă pe tot corpul. Cum mă mişcam cum ţipam.

Toată strada era adunată la noi. Căzusem rău de tot.

Probabil că dădusem peste o piatră, sau roata derapase în praf şi cum ţineam ghidonul doar cu o mână în viteza aceea — cred, că aveam peste 50 km. pe oră — m'am dat peste cap rămânând în nestire.

Mult timp după aceea, seara la coltul străzii, băeţii şi fetele povesteau râzând dar şi cu groază cum mă văzuseră executând prin aer o tumbă extraordinară: — un veritabil „looping" după care m'am trezit acasă în pat cu cujulituri de sus până jos.

Uitând acele zile de durere, simteam par'că o mândrie că eram autorul acelei isprăvi din care scăpasem, totuşi, cu bine; întâmplare pe care o socoteam ca o cucerire dar care îmi lăsase semne adânci, pe genunchi şi coate, semne care le mai păstrez şi astăzi printre altele căpătate mai târziu, în curse sau la antrenamente.

După acel accident — în 1929 — n'am mai încălecat pe bicicletă până în primăvara anului următor. Asta din ordinul tatălui meu şi drept pedeapsă.

Apărător al culorilor «A. C. F. R.»

Dar bucuria în anul următor nu mi-a fost de lungă durată căci am fost

VICTIMA UNUI FURT

Intr'o zi în Centru intrând în'r'o prăvălie am lăsat bicicleta afară. Când am eşit n'am mai găsit'o. Cu toate reclamaţiile mele, cercetări disperate hoţul a rămas nedescoperit deşi «poliţia era pe urmele lui».

Ai mei desigur, s'or fi bucurat căci astfel m'am mai astâmpărat şi eu un timp.

Dar asta n'a însemnat nicidecum că am renunţat la bicicletă; la ideea de a-mi cumpăra alta.

Acest nou ideal nu-l puteam înfăptui pentru un timp întrucât rămăsesem

ORFAN DE TATA

La scurtă vreme după dispariţia bicicletei — care însemna pentru mine o mare pierdere — am încercat durerea de a rămâne orfan de tată.

A trebuit apoi să cunosc ce înseamnă grijurile unei case. — să muncesc şi mai mult.

De cumpărat o bicicletă nu mai putea fi vorba — posibilităţile mele materiale erau insuficiente pentru un asemenea lux.

Din pricina resurselor mele modeste, dorinţa de a-mi cumpăra o nouă bicicletă mi-am împlinit-o abea după doui ani.

In tot acest timp am strâns ban pe ban, am făcut tot felul de jonglerii cu bugetul meu lunar, am renunţat la multe plăceri nevinovate, sau chiar vinovate, ale vârstei şi în anul 1932, în primăvară am avut a doua bicicletă.

Era un „Neuman" nou-nout, negru de care erau tare mândru.

Victorii locale

Cu acest „Neuman" am renunţat la calitatea mea de anonim turist ciclist, cutreerând duminical împrejurimile Braşovului.

Mai curajos, aveam 19 ani, am alergat în câteva curse obţinând chiar victorii asupra unor ciclişti mai vechi ca mine.

Succesele locale nu m'a mai multumit.

In sufletul meu încoltise un ideal:

Bucureştiul

Metropola ţării exercita asupra mea o atractie care ajunsese o adevărată obsesie. Doream să alerg la Bucureşti, să văd prin oraş al ţării, să fug alături de asii de atunci despre care citisem în jurnale lucruri multe şi frumoase şi pe care, firesţe, îi socoteam excepţionali în comparatie cu micul provincial naiv care eram eu.

Visul meu de nopti în şir şi, uneori, cu ochii deschişi, era să fug în cursele din Bucureşti.

Şi visul s'a împlinit în 1934.

Pentru prima oară în Bucureşti

In 1934, prin Mai mi se pare, am citit în ziarul „Tempo" că se organizează „Traversarea Capitalei". O deplasare cu trenul ar fi costat desigur sume peste puterile mele materiale astfel că, luându-ne inima în dinti — eu şi un prieten pe nume Muscalu — am pornit în zori de zi spre Bucuresti. Era Sâmbătă, în ajunul „Traversării".

O noapte de pomină

Când am ajuns în Capitală după amiază era pe sfârsite.

Pentru prima oară în Bucuresti. Şi nu cunosteam pe nimeni. Bani pentru hotel nu aveam. Ce brumă luasem la noi abea ne ajunsese pe drum. Şi pentru o foarte modestă cină.

Unde ne culcăm? O problemă foarte grea, desigur.

Pare-mi-se pe Griviţa, prin preajma Gării de Nord, zărisem în curtea unei cârciumi câteva căruţe de tară, cu caii deshămati.

Când s'a înserat deabinelea ne-am furişat într'una din căruţe, care era plină cu fân, şi cu bicicletele alături, dârdâind de frig (eram îmbrăcati doar cu tricouri) am adormit.

Nici nu s'a făcut bine ziuă când un zarzavagiu, intrat în curte, a strigat aşa de tare că am sărit într'o clipită jos din căruţă.

Inghitind câtiva covrigi, ne-am dus la start. Aci forfotă mare. Ciclisti cu „masini" frumoase (pe atunci nu stiam că li se spune bicicletelor, „masini") elegant îmbrăcati se pregăteau de start. M'am strecurat şi eu la start neluat în seamă, după ce mă înscrisesem la un domn oficial, la coada unei liste bogate, şi după ce mi se făcuse observatia că trebuia să-mi fi trimes adeziunea din vreme.

Adeziune? Trimis din vreme?

(Va urma)

Redactarea: EMIL IENCEC.